YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)
19 päivänä toukokuuta 1994 *

Asiassa C-36/92 P,

Samenwerkende Elektriciteits-produktiebedrijven NV (SEP), hollantilainen yritys, Arnhem (Alankomaat), edustajinaan asianajajat M. van Empel ja O. W. Brouwer, Amsterdam, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto M. Loesch, 11 rue Goethe,

valittajana,

jossa haetaan muutosta Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-39/90, SEP vastaan komissio, 12.12.1991 antamaan tuomioon (Kok. 1991, s. II-1497), ja vaaditaan mainitun tuomion kumoamista,

ja jossa valittajan vastapuolena on

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies B. J. Drijber, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Georgios Kremlis, Centre Wagner, Kirchberg,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. C. Moitinho de Almeida sekä tuomarit R. Joliet, G. C. Rodríguez Iglesias (esittelevä tuomari), F. Grévisse ja M. Zuleeg,

julkisasiamies: F. G. Jacobs,
kirjaaja: R. Grass,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

ottaen huomioon esittelevän tuomarin kertomuksen,

kuultuaan julkisasiamiehen 15.12.1993 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 SEP on 12.2.1992 yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon saapuneessa kanteessa hakenut yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen (ETY) 49 artiklan nojalla muutosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-39/90, SEP vastaan komissio, 12.12.1991 antamaan tuomioon (Kok. 1991, s. II-1497), siltä osin kuin mainittu tuomioistuin on hylännyt SEP:n nostaman kanteen ja määrännyt sen vastaamaan oikeudenkäyntikuluista.

2 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomioon sisältyvistä toteamuksista (2–9 kohta) ilmenee, että:

- SEP on osakeyhtiö, jonka muodostavat Alankomaiden neljä julkista sähköntuottajaa. Noin 50 prosenttia Alankomaissa tuotetusta sähköstä saadaan maakaasusta.

- Nederlandse Gasunie NV -yrityksellä (jäljempänä Gasunie) on Alankomaissa tosiasiallinen maakaasun toimitusmonopoli. Alankomaan valtio omistaa Gasuniesta suoraan tai välillisesti 50 prosenttia. Gasunien myyntipolitiikan olennaiset päätökset alistetaan talousministeriön hyväksyttäviksi.

- SEP teki 16.6.1989 ensimmäistä kertaa kaasun hankintasopimuksen toisen toimittajan kuin Gasunien kanssa eli norjalaisen Statoil-yrityksen kanssa (jäljempänä Statoil-sopimus).

- SEP:n tehtyä Statoil-sopimuksen Gasunie sopi 9.4.1990 SEP:n kanssa yhteistyösäännöistä, jotta Gasunie voisi tulevaisuudessa vastata kaikkiin yllätyksellisiin vaikutuksiin, jotka liittyvät SEP:n ja kolmannen osapuolen mahdollisesti myöhemmin tekemään kaasun toimittamista koskevaan sopimukseen.

- Komissio, jonka tietoon tulivat Statoil-sopimus sekä SEP:n ja Gasunien väliset neuvottelut edellä mainittujen yhteistyösääntöjen osalta, aloitti 6.2.1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17, perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäisen täytäntöönpanoasetus (EYVL 1962, 13, s. 204) (jäljempänä asetus N:o 17), 11 artiklan perusteella tutkimuksen voidakseen arvioida SEP:n ja Gasunien välisten sopimusten ja yhdenmukaistettujen menettelytapojen yhteensopivuutta kaasuntoimituksen osalta ETY:n perustamissopimuksen kilpailusääntöjen ja erityisesti sen 85 artiklan kanssa.

- Komissio pyysi 6.3.1990 päivätyllä kirjeellä SEP:tä toimittamaan muun muassa Gasunien kanssa sovitut yhteistyösäännöt ja Statoil-sopimuksen. SEP toimitti komissiolle yhteistyösäännöt muttei Statoil-sopimusta.

- Komissio teki 2.8.1990 neuvoston asetuksen N:o 17 11 artiklan 5 kohdan mukaiseen menettelyyn liittyvän päätöksen (IV/33.539 - SEP/Gasunie) (jäljempänä riidanalainen päätös). Mainitussa päätöksessä SEP:n edellytetään toimittavan komissiolle kymmenen päivän kuluessa Statoil-sopimus sekä siihen liittyvä kirjeenvaihto.

- SEP vetosi Statoil-sopimuksen luottamuksellisuuteen. Komission väitteeseen, joka mukaan mainitun sopimuksen toimittamisesta kieltäytymistä ei voida perustella luottamuksellisuudella, koska komissiota sitoo asetuksen N:o 17 20 artiklan mukaan salassapitovelvollisuus, SEP vastasi olevansa huolestunut etenkin Alankomaiden valtiosta, siltä osin kuin asetuksen N:o 17 10 artiklassa määrätään, että komission tulee viipymättä toimittaa jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille jäljennökset tärkeimmistä komissiolle toimitetuista asiakirjoista.

3 Koska riitaa ei yrityksistä huolimatta pystytty sopimaan, SEP nosti 26.9.1990 edellä mainitun, 2.8.1990 tehtyä päätöstä koskevan kanteen, jonka osalta annettiin nyt valituksenalainen tuomio.

4 Samanaikaisesti mainitun kanteen kanssa SEP esitti välitoimia koskevan hakemuksen. Hakemus hylättiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-39/90 R, SEP vastaan komissio, 21.11.1990 antamalla määräyksellä (Kok. 1990, s. II-649). SEP teki useita mainittua määräystä koskevia valituksia, jotka se kuitenkin peruutti, koska komissio sitoutui olemaan paljastamatta jäsenvaltioiden viranomaisille Statoil-sopimuksen sisältöä ennen kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli ratkaissut

SEP:n nostaman kumoamiskanteen (yhteisöjen tuomioistuimen presidentin asioissa C-372/90 P, C-372/90 P-R ja C-22/91 P, 3.5.1991 antama määräys, Kok. 1991, s. I-2043, 7 kohta).

5 Kantaja esittää kanteensa tueksi kahdeksan perustetta.

6 Ensimmäinen peruste koskee sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut väärin asetuksen N:o 17 11 artiklan 1 kohtaa, kun se on tulkinnut ilmaisun "tarpeelliset tiedot", joita komissio voi pyytää, tarkoittavan ainoastaan sitä, että "tietojensaantipyynnön ja mahdollisen rikkomisen välillä on oltava yhteys".

7 Toisena perusteena on se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei perustellut asianmukaisesti ja riittävästi näkemystään, jonka mukaan komissio ei ole rikkonut asetuksen N:o 17 11 artiklaa.

8 Kolmantena perusteena on se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti asetuksen N:o 17 12 artiklaa, joka koskee elinkeinoelämän alaa koskevaa tutkimusta, kun se ei ole tunnustanut, että komission tutkimuksen olisi pitänyt perustua mainittuun artiklaan, vaikka komissio on nimenomaisesti todennut tutkimuksensa koskevan alankomaalaisia kaasumarkkinoita.

9 Neljäntenä perusteena on se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut virheellisesti ETY:n perustamissopimuksen 190 artiklaa, kun se on todennut, että 2.8.1990 tehty komission päätös oli riittävästi perusteltu.

10 Viidentenä perusteena on se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei perustellut asianmukaisesti ja riittävästi, miksi se hylkäsi SEP:n väitteen, jonka mukaan riidanalaista päätöstä ei ollut riittävästi perusteltu.

11 Kuudes peruste perustuu asetuksen N:o 17 20 artiklan rikkomiseen tai virheelliseen tulkintaan.

12 SEP:n mukaan 20 artiklassa ei kielletä – toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut – sitä viranomaista tai yksikköä, jolle komission ilmoitus on toimitettu, toimittamasta komission ilmoitusta muille yksiköille. Suojaa, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ottanut huomioon todetessaan, että komissio ei ole loukannut suhteellisuusperiaatetta, ei ole olemassakaan. SEP:n mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella

ei näin ollen ollut enää mahdollisuutta soveltaa asianmukaisesti suhteellisuusperiaatetta.

13 SEP väittää edelleen - komission sitä kiistämättä - että talousministeriön energiaosasto, joka huolehtii Gasuniesta, kuuluu nyt kyseessä olevien asioiden kaltaisissa, energia-alaan liittyvissä asioissa Alankomaiden "toimivaltaisiin viranomaisiin", että mainittu talousministeriö kierrättää henkilöstöään, mistä seuraa, että kilpailuasioista vastaavat virkamiehet siirretään yhtäkkiä muihin osastoihin, ja että kilpailu- ja energiapolitiikka sovitetaan yhteen ylimmällä hierarkiatasolla.

14 Seitsemäs peruste koskee asetuksen N:o 17 20 artiklan 1 kohdan rikkomista.

15 SEP väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen tulkitessaan mainittua säännöstä siten, että siihen sisältyisi yleinen kielto käyttää asetuksen N:o 17 nojalla hankittuja tietoja muutenkin kuin perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan soveltamiseksi. SEP:n mukaan mainittu kielto ei ole näin laaja, vaan se koskee ainoastaan komissiota. Lisäksi SEP katsoo, että pelkästään se, että asianomainen toimivaltainen viranomainen hyötyy komission hankkimista tiedoista ryhtymättä toimiin asianomaista oikeussubjektia vastaan, ei ole mainitussa kohdassa tarkoitettua tietojen käyttämistä.

16 Kahdeksas peruste koskee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion perusteluiden riittämättömyyttä; mainitun tuomion mukaan komissio ei riidanalaista päätöstä tehdessään loukannut suhteellisuusperiaatetta.

17 Ensinnäkin SEP arvostelee valituksenalaisesta tuomiosta löytämäänsä ristiriitaa: yhtäältä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tulkitsee 20 artiklaa siten, että yksikkö, jota pidetään toimivaltaisena viranomaisena asetuksessa N:o 17 tarkoitetulla tavalla, ei saa toimittaa saamiaan tietoja muille yksiköille, ja toisaalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että mainittuja tietoja voidaan levittää ongelmitta, koska tietojen saaja ei voi mitenkään niitä käyttää.

18 Toiseksi SEP moittii valituksenalaisessa tuomiossa esitettyä toteamusta, jonka mukaan nyt kyseessä olevassa tapauksessa esitetty ongelma toistuu aina kun komission tutkimus koskee yksityisen yrityksen ja julkisen yrityksen välisiä kaupallisia suhteita. SEP:n mukaan ongelma toistuu pikemminkin aina kun asetuksessa N:o 17 tarkoitettu toimivaltainen viranomainen on sama viranomainen, joka määrittää kyseessä olevan julkisen yrityksen politiikan. Näin

SEP arvostelee sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että 20 artiklassa esitetyistä yleisistä ja ehdottomista jäsenvaltioiden velvoitteista ei voi olla mitään poikkeuksia.

19 Kolmanneksi SEP arvostelee sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole vastannut väitteeseen, jonka mukaan suhteellisuusperiaatetta loukattiin, koska komissio vaati välittömästi Statoil-sopimusta esittämättä ensin kysymyksiä.

20 Neljänneksi SEP katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti todennut SEP:n väitteiden perustuvan siihen, että Alankomaan viranomaiset saattavat rikkoa liikesalaisuuden. SEP toteaa aina väittäneensä, että mikään oikeussääntö ei estä sitä, että SEP:n toimitettua komissiolle Statoil-sopimuksen mainittu sopimus päätyy Gasunien politiikasta päättäville henkilöille.

Viisi ensimmäistä perustetta

21 Julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksen 21–42 kohdassa esitetyin perustein on perusteettomina hylättävä ensimmäinen, toinen, kolmas, neljäs ja viides peruste.

Kuudes, seitsemäs ja kahdeksas peruste

22 Näissä perusteissa, jotka on syytä tutkia yhdessä, SEP arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamusta, jonka mukaan asetuksen N:o 17 20 artiklassa myönnetään tehokas suoja sellaista suhteetonta vahinkoa vastaan, jonka kantaja väittää riidanalaisen komission päätöksen sille aiheuttaneen.

23 SEP väittikin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa (valituksenalaisen tuomion 41 kohta), että Statoil-sopimus on erityisen luottamuksellinen ja että koska asetuksen N:o 17 10 artiklan 1 kohdassa säädetään, että komission on toimitettava jäsenvaltioiden – mukaan lukien Alankomaiden valtion – toimivaltaisille viranomaisille jäljennökset "tärkeimmistä asiakirjoista, jotka on toimitettu komissiolle", SEP:lle aiheutuu vahinkoa siitä, että SEP:n pääasiallisen kaasuntoimittajan Gasunien kauppapolitiikasta päättävät henkilöt voivat

Statoil-sopimuksen kautta saada tietoonsa Statoilin SEP:lle myöntämät kauppaehdot.

24 Vastauksena SEP:n väitteeseen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että "asetuksen N:o 17 20 artiklassa jäsenvaltioille asetetut rajat sekä mainitun asetuksen 10 artiklan 1 kohdan mukaisesti niille toimitettujen tietojen antamisen että käyttämisen osalta ovat riittävä suoja [SEP:lle]. Tästä seuraa, että riidanalainen päätös, jolla komissio pyytää [SEP:tä] toimittamaan Statoil-sopimuksen, ei aiheuta [SEP:n] väittämää liiallista riskiä, ja näin ollen suhteellisuusperiaatetta ei ole loukattu" (valituksenalaisen tuomion 60 kohta).

25 Todetessaan, että 20 artiklassa säädetään riittävästä suojasta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut (valituksenalaisen tuomion 55 kohta) seuraavaa:

"Asetuksen N:o 17 20 artiklassa säädetty suoja ilmenee kahdella tavalla. Yhtäältä 20 artiklan 2 kohdassa kielletään ilmaisemasta tietoja, jotka on saatu asetusta N:o 17 sovellettaessa ja jotka luonteensa perusteella ovat salassa pidettäviä. Toisaalta 20 artiklan 1 kohdassa kielletään käyttämästä asetusta N:o 17 sovellettaessa saatuja tietoja muihin kuin asianomaisen pyynnön tai tutkimuksen tarkoituksiin. Mainituilla kahdella suojakeinolla, jotka ovat toisiaan täydentäviä, pyritään takaamaan asetuksen N:o 17 10 artiklan 1 kohdan mukaisesti jäsenvaltioille toimitettujen tietojen luottamuksellisuus."

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten tuomionsa 56 kohdassa katsonut, että 20 artiklassa myönnetyllä kaksinkertaisella suojalla kielletään kansallisia virkamiehiä paitsi antamasta tietoa Statoil-sopimuksen sisällöstä myös "käyttämästä siihen sisältyviä tietoja määrittääkseen tiettyjen julkisten yritysten kauppapolitiikkaa".

27 On syytä muistuttaa, että 20 artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset sekä niiden virkamiehet ja muut niiden palveluksessa olevat eivät saa ilmaista tietoja, jotka on saatu asetusta N:o 17 sovellettaessa ja jotka luonteensa perusteella ovat salassa pidettäviä (asia C-67/91, Asociación Española de Banca Privada ym., tuomio 16.7.1992, Kok. 1992, s. I-4785, 21 kohta). Mainitulla tietojen ilmaisemiskiellolla ei voida kuitenkaan taata sitä, etteivät viranomaiset, joille tiedot osoitetaan, tai virkamiehet, jotka saavat ne tietoonsa tehtäviään hoitaessaan, ota huomioon kyseessä olevia tietoja.

28 Edellä mainitun 20 artiklan 1 kohdan osalta, jonka mukaan "tietoja, jotka on saatu sovellettaessa 11, 12, 13 ja 14 artiklaa, saa käyttää vain asianomaisen pyynnön tai tutkimuksen tarkoituksiin", yhteisöjen tuomioistuin on edellä mainitussa asiassa Asociación Española de Banca Privada ym. antamansa tuomion 37 kohdassa todennut, että salassapitovelvollisuus merkitsee sitä, etteivät viranomaiset, jotka ovat laillisesti kyseisten tietojen haltijoita, voi käyttää niitä muuhun kuin siihen tarkoitukseen, jota varten ne on hankittu. Yhteisöjen tuomioistuin on näin ollen katsonut (42 kohta), että jäsenvaltioiden viranomaiset eivät voi vedota kyseisiin tietoihin alustavan tutkintamenettelyn aikana eivätkä perustellakseen kilpailuoikeuden säännösten perusteella tehtyä päätöstä.

29 Yrityksille näin annettu menettelyllinen tae ei kuitenkaan saa johtaa siihen, että kansalliset viranomaiset eivät edes ota huomioon mainittuja tietoja. Yhteisöjen tuomioistuin on nimittäin edellä mainitussa tuomiossa todennut, että jäsenvaltioilla ei ole velvollisuutta siihen, että ne jättävät täysin huomiotta niille toimitetut tiedot, eli niiden ei tarvitse kärsiä "äkillisestä muistinmenetyksestä" tältä osin; näitä tietoja voidaan tilanteen mukaan käyttää kansallisen menettelyn aloittamisen perusteena (39 kohta).

30 Nyt kyseessä olevassa tapauksessa 20 artiklan 1 kohdassa asetetulla kiellolla käyttää saatuja tietoja ei estetä peruuttamattomia vaikutuksia, jotka liittyvät pelkästään siihen, että tavarantoimittaja – tai sitä valvova viranomainen – tietää kilpailevan toimittajan asiakkaalleen myöntämät kauppaehdot. Niinpä nyt kyseessä olevassa tapauksessa ei voida edellyttää, että alankomaalaiset viranomaiset ja virkamiehet, jotka olisivat voineet lainmukaisesti tutustua komissiolle toimitettuun Statoil-sopimukseen, eivät tosiasiallisesti ota mitenkään huomioon Statoilin SEP:lle myöntämiä kauppaehtoja silloin kun mainitut viranomaiset ja virkamiehet mahdollisesti päättävät Gasunien kauppapolitiikasta.

31 Asetuksen N:o 17 20 artiklan missään kohdassa ei siis estetä – toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut – mainittujen tietojen käyttämistä Gasunien kauppapolitiikasta päätettäessä, mikä voi aiheuttaa vahinkoa SEP:lle. Mainittu artikla ei siis ole tehokas suoja SEP:lle.

32 Tulkitessaan 20 artiklaa tällä tavoin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut yhteisön oikeutta.

33 Tästä ei kuitenkaan välttämättä seuraa, että valitus on hyväksyttävä. Yhteisöjen tuomioistuin onkin asiassa C-30/91P, Lestelle vastaan komissio, 9.6.1992 antamassaan tuomiossa (Kok. 1992, s. I-3755, 28 kohta) katsonut, että vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomioiden perustelut ovat joiltakin osin yhteisön oikeuden vastaisia, valitus on hylättävä, jos tuomiolauselman tueksi on esitetty sellaisia muita perusteluja, että siitä ilmenevä lopputulos on perusteltu.

34 Kantaja olettaakin valituksessaan virheellisesti, että asetuksen N:o 17 10 artiklassa, jonka mukaan "komission tulee viipymättä toimittaa jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille jäljennökset – – tärkeimmistä asiakirjoista, jotka on toimitettu komissiolle – – ", velvoitetaan komissio automaattisesti toimittamaan Statoil-sopimus alankomaalaisille viranomaisille.

35 Ensinnäkin, 10 artiklassa nimenomaisesti annetaan komissiolle valta määrittää, mitkä asiakirjat ovat tärkeimpiä jäsenvaltioiden viranomaisille toimittamista ajatellen.

36 Toiseksi, 10 artiklan 1 kohtaa on tulkittava sen yleisen periaatteen valossa, jonka mukaan yrityksillä on oikeus liikesalaisuuksien suojeluun; mainitun periaatteen ilmaisuja ovat perustamissopimuksen 214 artikla sekä useat asetuksen N:o 17 kohdat, kuten 19 artiklan 3 kohta, 20 artiklan 2 kohta ja 21 artiklan 2 kohta (katso asia 53/85, AKZO Chemie v. komissio, tuomio 24.6.1986, Kok. 1986, s. 1965, 28 kohta).

37 Nyt kyseessä olevan tapauksen kaltaisissa tapauksissa, joissa yritys on nimenomaisesti vedonnut siihen, että komissio käsittelisi tiettyä asiakirjaa luottamuksellisena kansallisiin toimivaltaisiin viranomaisiin nähden sen vuoksi, että mainittuun asiakirjaan sisältyy liikesalaisuuksia, ja joissa tällainen vaatimus ei ole täysin perusteeton, edellä mainittu liikesalaisuuksien suojaamista koskeva yleinen periaate voi rajoittaa komission velvollisuutta toimittaa kyseessä oleva asiakirja 10 artiklan 1 kohdan nojalla kansallisille toimivaltaisille viranomaisille.

38 On syytä muistuttaa, että komission ja sellaisen yrityksen välisessä oikeusriidassa, jota koskevia, mainitun yrityksen luottamuksellisiksi väittämiä asiakirjoja komissio on toimittanut kantelun tehneelle kolmannelle osapuolelle, yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että komission tehtävänä on arvioida, sisältääkö tietty asiakirja liikesalaisuuksia. Annettuaan yritykselle tilaisuuden ilmaista kantansa komission on tehtävä asiasta asianmukaisesti perusteltu päätös, joka on annettava yritykselle tiedoksi. Kun otetaan huomioon se, että

asiakirjojen toimittamisesta sääntöjenvastaisesti kilpailijalle voi aiheutua erittäin vakavaa vahinkoa, komission on ennen päätöksensä täytäntöönpanoa annettava yritykselle mahdollisuus saattaa asia yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi komission tekemien arviointien tutkimiseksi ja asiakirjojen toimittamisen estämiseksi (edellä mainitussa asiassa AKZO Chemie v. komissio annettu tuomio, 29 kohta).

39 Nyt kyseessä olevassa tapauksessa on katsottava vastaavien syiden perusteella, että jos komissio haluaa toimittaa asiakirjan kansallisille toimivaltaisille viranomaisille huolimatta väitteestä, jonka mukaan mainittu asiakirja on tässä nimenomaisessa tapauksessa näihin viranomaisiin nähden luottamuksellinen, tehtävä asianmukaisesti perusteltu päätös, joka voidaan kumoamiskanteella saattaa tuomioistuinvalvonnan kohteeksi.

40 Tällaisen päätöksen kumoamiseksi nostetun kanteen yhteydessä SEP voisi tarvittaessa vedota oikeuteensa liikesalaisuutensa suojaan.

41 Tästä seuraa, että SEP:lle riidanalaisessa päätöksessä asetettu velvoite toimittaa komissiolle Statoil-sopimus ei välttämättä tarkoita, että sopimus voidaan toimittaa alankomaalaisille viranomaisille.

42 Valituksenalaisessa tuomiossa on siis perustellusti hylätty – huolimatta oikeudellisesti virheellisestä perustelusta – suhteellisuusperiaatteen loukkaamista koskeva väite.

43 Edellä esitetyistä arvioista seuraa, että valitus hylätään kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

44 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaisesti asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valitus on hylätty, kantaja olisi velvoitettava korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut. Koska kuitenkin valituksenalaisessa on tuomiossa on todettu oikeudellinen virhe, johon kantaja valituksessaan vetoaa, työjärjestyksen 69 artiklan 3 kohdan mukaisesti on määrättävä, että asianosaiset vastaavat omista kuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Valitus hylätään.

2) Asianosaiset vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Moitinho de Almeida Joliet Rodríguez Iglesias Grévisse Zuleeg

Julistettiin Luxemburgissa 19 päivänä toukokuuta 1994.

R. Grass
kirjaaja

J. C. Moitinho de Almeida
viidennen jaoston puheenjohtaja